

بررسی نسب کودکان حاصل از باروری های نوین از دیدگاه فقه امامیه و حقوق ایران

سمیرا مظفری لقا^۱، محمود آقاجانی^۲

۱- کارشناس ارشد حقوق خانواده، گروه حقوق و معارف اسلامی، واحد کرمان، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمان، ایران

۲- دکتری فقه و حقوق اسلامی، استادیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، واحد کرمان، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمان، ایران

چکیده

باروری جدید یا تلقیح مصنوعی یک رویکرد درمانی است، که در اواخر قرن بیستم برای درمان ناباروری در زوجین شکل گرفت. ابتدا بر روی ماهیان در سال ۱۷۶۵ آغاز و در نهایت به درمان ناباروری در انسان منتهی گردید. آنچه که پیرامون کودکان حاصل از روش های نوین باروری به عنوان چالش و سوال مطرح می شود این است که اینگونه کودکان به لحاظ نسب به چه کسانی ملحق می شوند و والدین آنها چه کسانی هستند؟ صاحبان تخمک و اسپرم یا زوجین دریافت کننده؟ پژوهش حاضر از نوع توصیفی-تحلیلی و با هدف بررسی دیدگاه های فقه امامیه و حقوق ایران در مورد نسب کودکان حاصل از باروریهای مدرن انجام شده است. و روش جمع آوری اطلاعات آن کتابخانه ای و فیش برداری از منابع موجود می باشد. در فرایند پژوهش به یکسری نتایج دست یافتیم از جمله اینکه این نوع کودکان به لحاظ نسب به صاحبان اسپرم و تخمک ملحق شده و با آنها دارای نسب قانونی و رابطه نسبی می شوند و به موجب برخورداری از نسب قانونی از هر آنچه که مرتبط با نسب می باشد نیز برخوردار می شوند. **کلمات**

کلیدی: نسب، باروری های نوین، فقه امامیه، حقوق ایران